

Andreea
RĂSUCEANU

Fiction-Ltd

Hemiptera

roman

POLIROM
2026

Jujeul

ÎN FAȚĂ NU ERA NIMIC, doar câmpul, întins, gălbui și neted ca-n palmă, ca osul uriaș al unui mamifer acvatic uriaș îngropat. Văzuse deseori, în pridvoarele bisericilor bucureștene, peștele mare pe care se sprijinea lumea, dar aici părea că el murise lăsând în urmă un schelet de culoarea borangicului vechi. Lumea se sfârșise, și ei trăiau fără să știe asta. De unde se termina pădurea nu mai era mult până la balta care strălucea indiferent de anotimp, în aerul verzui, nemîșcat de peste vară, sau în cel gri, mereu îmbibat de vălătucii de ceață aduși de vânturile străine. Bucata aia de câmp se scurta sau se alungea neliniștitor, toți bucureștenii știau, după primejdiile care pândeau acolo. Și pădurea era ciudată, plină de șoapte și trosnete de crengi, deși rareori se mișca frunza-n copaci, altcândva decât în anotimpul furtunilor. Nu-i plăcea s-o traverseze, parcă ochi nevăzuți o pândeau de după anumiți arbori, care-ai fi jurat că-și schimbă locul. Dacă răzbeai la marginea crângului care crescuse devenind una cu pădurea, se vedea balta, albă, cu sclipirile verzui la maluri. Nu era întotdeauna albă, doar când ploile care durau mai multe zile-n șir îi răscoleau străfundurile se făcea albă ca neaua cea mai curată. Sau cel puțin așa zicea lumea, ea o văzuse mai mult așa, întunecată

ca orice baltă, cu o apă grea, mirositoare, netulburată însă de mișcarea nici unei făpturi vii, doar de bulbuci care urcau din adânc, ca o respirație.

Înainta, dar i se părea că nu prin câmpia care se deschidea fără sfârșit în fața ei înainta, ci prin ea însăși, prin hățișul de gânduri și îndoieli care-o măcinau.

Îi plăcea aici, la marginea orașului. Cândva, marginea fusese mult mai departe, spre centrul de acum al orașului, dar ea se muta mereu, văzând cu ochii, pe măsură ce case noi, ridicate la repezeală, cu acoperișuri de șindrilă sau uneori doar de paie, apăreau ca din pământ. Bucureștiul creștea, se întindea ca o cocă, se umfla, așa că marginea era mereu alta. Doar aici, în preajma bălții și a câmpului mlăștinos nu se fixa nimic, mai stăteau oameni care căutau oase putrezite, făceau din ele o pudră cu care se albea zahărul. Dar și ei veneau și plecau după o vreme, ca toți ceilalți. Numai ea rămăsese, în casa pe care o vopsea din când în când cu var alb. Era un om al marginii, nehotărât dacă să rămână în oraș, care-l strângea cu cercul lui de foc vara, împingându-l spre lumea care se deschidea dincolo de ultimele lui case, spre câmp. Dar iarna câmpul devenea înspăimântător, cu vânturile lui întunecate, cu nesfârșirea de noroi și bețe răsucite ca un iad pictat în pridvorul vreuneia din bisericile mici ale capitalei. Când îl acoperea zăpada cu tăcerile ei atât de diferite, o încolțeau gândurile, fiare mici și negre ascunse prin cele mai neașteptate locuri, găuri în pământ, făcute de cine știe ce sau cine, scorburi în scoarța seacă a unor copaci, bulboanele verzui care prindeau deasupra o pojghiță de gheață. Uneori, iarna, se auzeau urletele lupilor din pădurile din jurul Bucureștiului, așa liniște și sălbăticie era, iar ei îi plăcea să le asculte.

Veneau parcă de undeva, dintr-un trecut pe care și-l amintea doar uneori, ca și când nu l-ar fi trăit nicio dată, sau poate era ceva ce nu venise încă.

Totul începuse cu liniștea care era un capac de plumb pus peste lume. Nimic nu mișca, peste casele pustii trecea uneori un fir de vânt rozaliu, de la răsărit, dar pierea imediat absorbit de pădurile din marginea mahalalei. Alteori, în galbenul de cadavru al înserărilor, zburau fără zgomot, tăind aerul de deasupra caselor, două berze negre. Tăcerea lor era înspăimântătoare, ca și negreala aripilor enorme, desfăcute deasupra grădinilor care mureau lent. Se învârteau de câteva ori, ca și cum s-ar fi întrebat unde au dispărut oamenii, și se topeau și ele în întunericul crângului. Casele care stăteau ferite, în spatele grădinilor înconjurate cu uluci de stejar, erau acum deschise, cu ușile date de perete, ca niște corpuri mari dezgolite în mijlocul drumului. Din câte una se mai repezea seara la rarii trecători câte un câine sălbătic, chinuit de foame, pe care moartea care-l înconjura îl făcea să pară din altă lume. De la o vreme, când oamenii mahalalei se transformaseră în grămezi amestecate de oase și piele înnegrită, se săturaseră și ei, nemalecunoscând în momâile dezmembrate fețele stăpânilor de altădată.

Peste toate domnea însă liniștea asta, care o scotea din minți.

O vreme, nimic n-a tulburat-o. Apoi cântecul privighetorilor din crângul de la marginea mahalalei a început să se audă tot mai tare. Se auzea ca și cum mii de păsări se ascundeau pe sub acoperișul de frunze verzi, transparente al începutului de vară. Trecătorii, dacă n-ar fi zăcut pe carele improvizate ale cioclilor

cu basma roșie, cu ochii orbi rătăciți în înaltul cerului strălucitor de iunie, le-ar fi văzut corpurile mici, cafenii și catifelate, balansându-se pe cele mai înalte ramuri ale copacilor.

Un aer dulceag, ca și cum peste tot, prin curțile acoperite de bururieni, fierbeau cazane uriașe cu o peltea făcută dintr-un fruct necunoscut, se întindea peste casele mahalalei. Era răsuflarea bolii, dar un nou intrat în oraș n-ar fi avut de unde să știe.

În fața curților boierești, de pe unde încă nu se plecase cu tot alaiul slugilor pe la moșii, pazarghideanul moțăia în arșița de la prânz, în fața gheretei pe care căldura o transforma într-un coșciug umed și înfierbântat, plin de muște amorțite. Tabloul liniștit era întrerupt de câte o adunătură de haidamaci cu năframe roșii la gât, care dădeau buzna în câte-o casă de om, scoțându-i de acolo pe locuitorii ei, pe unii agățându-i cu cârligul din vârful prăjinei, ca pe câinii de pe uliță.

Vara avea o lumină fiartă, care se revărsa din spatele copacilor, al caselor, inundând ulițele prăfuite. Era o liniște sub care simțeai că freamătă ceva, într-un murmur permanent, al insectelor care fojgăiau pe sub vegetația pleoștită, al rădăcinilor care se întindeau spre adâncul pământului. Câmpia vălurea în fața ei, galbenă și nesfârșită, ca marea despre care doar îi auzise pe alții vorbind. Din loc în loc o tufă de măceș înroșit, fără frunze, se profila pe cerul spălăcit, ca un desen neîndemânatic, abia schițat, al unei corăbii îndepărtate. Simțea că se pierde în peisajul ăla, dar și că, dac-ar fi vrut, i-ar fi încăput tot în palmă. Se așeza nu departe de ultimii copaci ai crângului, mai mici, mai noduroși și mai strâmbi decât ceilalți, și se rezema de

coaja împietrită a unuia. Mai făcuse asta și în alte dăți, când coaja era călduță și căldura ei plăcută îi trecea prin pânza cămășii în carne și oase, făcând-o să vrea ca vara să nu se mai termine. Dar august ajunsese repede la sfârșit și, dincolo de dogoarea care se mai ridica încă din pământ la miezul zilei, se simțea câte un fior rece, ca o lamă de cuțit răzbătând printr-o piele încinsă. Cuțitul înaintase, până răceala lamei lui cuprinsese orele dimineții și ale înserării, mahalaua se mai încălzea doar la prânz, pentru scurtă vreme. Intrase în toate un freamăt, o neliniște, copacii înalți din capătul uliței foșneau altfel, vara se scurgea ca o apă, spre câmpie, unde încă se mai auzea zumzetul muștelor mari, grase, înălțându-se tot mai obosite deasupra ciulinilor pufoși. Și fluturii zburau tot mai jos, mai grei, împăcându-se cu moartea apropiată care se simțea peste tot în aer.

Când bărbatul ei murise și îi luaseră corpul, casa parcă se golise. Doar hainele îi erau încă acolo și în jurul lor se desfășura ca un duh mirosul lui cunoscut, dintotdeauna: sudoare, tutun aspru, ceva dulceag, un iz de lapte proaspăt în care se topise zahăr. Peste tot dădea de resturile astea, din ceea ce fusese el cândva, hainele ca niște coji, ca niște straturi de piele pe care și le scosese pe rând, înainte să plece. După ușă, pe scaune, în curtea casei, peste tot era ceva care îi aparținuse și acum stătea stingher, obiecte fără nici un fel de întrebuințare, fără rost.

Era prima zi din Postul Mare, iar în multe curți oamenii își îndopaseră cu o seară înainte câinii cu resturile ultimelor mese îmbelșugate. Oase cu rămășițe de carne

și piele lucioasă, pilaf cu grăsime, coajă de pâine înmuiată în lapte și smântână. Ospățul neobișnuit îi nedumerise și acum zăceau cu toții prin fundul grădinilor, pe fânul curat pregătit să le țină de cald în ziua sticloasă de martie. Nici un câine nu lătrase în drumul lui spre mahalaua din capătul orașului, unde începea crângul tânăr, lângă mlaștină. Liniștea i-ar fi plăcut dacă nu ar fi avut ceva ciudat, de sfârșit de lume. În timp ce se ținea tot pe porțiunea de uliță unde pământul se ridica la suprafață, galben, amestecându-se cu zăpada întărită, se gândea dacă nu cumva ciurma se întorsese în București. Din când în când aluneca pe fâșiile de gheață subțire, simțind usturimea până la os. Iarna părea că nu se va mai termina niciodată, pentru că începuse devreme, înainte să se desfrunzească livezile. Mergea cu pași repezi și orașul tăcea, strângându-se în jurul ei, cu casele întunecate și gardurile roase de umezeală. Uneori Bucureștiul i se părea străin, un oraș necunoscut care-și schimba geografia pe neașteptate în fiecare anotimp. Îi plăcea să se rătăcească pe ulițele dosnice care urcau spre Dâmbovița, ca apoi să se trezească undeva pe malurile ei murdare. Acolo mirosul dulceag și amar anunța de departe că undeva putrezeau șobolanii de apă și se aduna mizeria revărsată din măruntaiele orașului. Sau poate era doar mirosul malinconiei, despre care se spunea că se-ntinsese ca o molimă în ultima vreme și că însuși domnitorul suferea din pricina ei. O melancolie neagră ca și numele lui părea să nu-l părăsească niciodată. Dar mai pornise și un alt zvon prin oraș, nestăpânit ca orice zvon din București, că rudele la come îl îmbolnăveau lent, punându-i otrava tristeții în băuturi și mâncare. Alții spuneau că oricum așa îi